

Marczinka Csaba

Az a régi kötet

(Nagy László emlékére)

az Első, a gyerekversek kötete:
Ellák mutatta büszkén, kapta az
ofő Zsuzsa nénitől, jutalomként!
megállt, felemelt kezében a könyve...

(talán ez volt az utolsó, valóban
sikeres pillanat az életében...
romló eredményekkel fejezte be
az általánost, majd átbukdácsolt
a gimin, de a HELYÉT sehogyan
sem találta!... láncdohányos lett s ivott
is rendesen – míg végül a bagó
végleg szétroncsolta a tüdejét)

egyetlen kép kísért bennem gyakran:
ül a költő a túlvilági krimó
törzsasztalánál, kézirat és deci
rum mellett... – egyszer csak Ellák becsoszog
köhécselve, tigrisszofival a
bal kezében, jobbával nyújtva a kis
gyerekvers-kötetet dedikálásra,
s az ősz költő meghatottan dedikálja!

(„meg tetszett halni, mire megkaptam
a könyvet jutalmul!” – mentegetőzött
Ellák – „jó, hogy itt összefutottunk!”)

A hiányzó vers

(*Ady Endre utolsó versére*)

Még egy vers hiányzott a végéről
– talán a betegség és a halál
akadályozott csupán meg benne –,
hogy megírd a Vesztesek Dalát!

Az „üdvözölt győző” után végre
a megszállt területekről futók,
maradékaikkal hurcolkodók,
a vagonlakóvá válók tömegét

kellett volna igazán mutatnod!...
Akikre rázuhant a Monarchia
oszló teteme és nyomorékká
vagy éppen holttá nyomta szét őket!

Akik jöttek mindenhol riadtan
Brassótól Szokolcáig, Fiumétól
Munkácsig – a háborús szél kit honnan
sodort... Róluk nem ejtettél már szót.

Katze-Rina

(*B. Kata „Macskaistennő”-nek*)

Kényes méltósággal, puhán lépkedő
viharszeszélyű, vadóc ciculány:
vajon téged „finom ételnek” talál?
Vagy úgy érzi, nem vagy megfelelő?

Bár talán a legnagyobb ellenfele:
kényesen álmodozóvá váló,
önmagát is néha ostorozó
saját elégedetlenkedő lelke!

A macskamancsok is sokszor magukba
marnak, a vitapartnerek helyett...
Ez a „csúcsragadozó” magánya?

Vagy a dühös cicalány védelmet
keres – akár oltalmazó kutyuska
képében – belső démonai ellen?